

Kedves Olvasóim!

Bízom abban, hogy mindenkinek remekül telt az ünnep.

Remélem, hogy a tojás keresgélés során ti nem jártatok úgy, ahogy anno én. Ez még akkor történt, amikor még panelban laktunk. Én is kutattam a lasztimat mindenhol, de mikor meglett végre azt kívántam, hogy bár meg sem találtam volna soha sem... Lementünk hátra a ház mögé bandázni. Én természetesen vittem kedvenc játékaimat. Egyszer csak egy kutyatársam orvul megkaparintotta az én sípoló csoda labdámat, s huss, szájában sípoltatva elrohant vele! Gazdija próbálta hívni, de reménytelen volt... Úgy eltűnt, hogy már a labda hangját sem hallottuk. Én nagyon kétségbe estem, hogy elvitték az egyik legkedvesebb játékom! Gazdám vigasztalt, hogy van még fenn száz. Na szép ugye! Ha én azzal vigasztalnám, hogy nem baj, hogy tönkre ment a ruhád, hisz a szekrényedben még ezer is akad, akkor nem tudom mit szólna! Egyszer csak visszaroht az eb szájában a lasztimmal, de mikor el akarták venni tőle ő játszást sejtve újfent rohanni kezdett vele. No ennek már a fele sem volt tréfa! A gazdija, meg egy másik gazdi utána kezdtek futni, óóó te jó ég! Ők meg azt nem tudták, hogy a lehető legrosszabbat teszik, kutya után rohanni! Azt ugye ti nem tennétek? Az ugyan is egy ebnek, ahogy ti mondjátok, „felhívás a keringőre”, annál jobban szaladt szájában az én kincsemmel, a gazdim próbált utánuk kiabálni, hogy ne rohanjanak utána hisz egy kutyát soha, de soha utol nem ér ember fia, de még lánya sem, de hasztalan volt minden... Mire a kálváriának vége lett, s mondanom sem kell, hogy a két gazdi adta fel előbb, akkorra már minden reményem elveszett. Ők ketten visszatértek, fogalmuk nem volt, hogy a „bűnös” merre jár, aztán egyszer visszatért magától, a szájában a miszlikbe harapott labdácskámmal. Teljesen el voltam keseredve, s ezen még az sem segített, hogy tudtam, hogy odafenn még nagyon sok kedvencem lapul a kosárban. No tehát fontos tipp: Aki nem tudja, tanulja meg egy életre, hogy kutya után nem futunk, hisz annál inkább rohanni fog, s soha, de soha nem lesz esélyetek velünk szemben, hanem megsúgom szedjétek a lábatokat, de az ellenkező irányba ám, s akkor a négy lábú társatok pont, hogy utánatok fog loholni, mert ez neki fogócska, amiből csak akkor kerültök ki ti győztesen, ha most megfogadjátok ezen magvas tanácsomat!

Szerintetek mit kíván meg az illendőség? Mi Bogival úgy gondoltuk, hogy ha új helyre költözünk akkor kutyakötelességünk megismertetni magunkat új szomszédainkkal. Egyszer csak nagy felfordulás támadt a panelban, a gazdink talán megőrült gondoltam magamban, mikor is a cuccait elkezdte dobozokba pakolni. Igazán csak akkor estem pánikba, amikor az én játékaimat is fogta, s behajigálta egy zsákba. Jó ég gondoltam magamban csak nem akarja elsinkófálni őket végérvényesen? Mindenféle rémült gondolatok cikáztak a fejemben, mikor is azt mondta, hogy „ne aggódj már mindent visszakapsz csak most elköltözünk máshová ahol udvar van.” Ez így is történt, egy szép őszi reggelen felpakolva mindenünk útrakeltünk. Mentünk vagy 20 percet autóval, mikor is kikötöttünk jelenlegi lakhelyünkön. Óhhh az egy nagyon izgalmas hely volt ám! A szomszédban kutyák, hatalmas kert, s az mind a miénk volt. Egész beleszédültem a látványba, azt sem tudtam, hogy merre is szaglásszak. Bogival azonnal felfedező útra indultunk. Láttuk ám, hogy ni csak itt meg a sarokban van egy átjáró a szomszédba, laza volt a kerítés. Kis munkával szépen át is jutottunk a kertbe. Arra gondoltunk ugyan is, hogy illendő szépen bemutatkoznunk, hogy mi vagyunk az új lakók. Bízunk abban, hogy hátha találunk egy rendes kutyatársat is, akivel lehet szépen játszani, át tudunk járni egymáshoz, hisz itt szépen kiszélesítettük magunknak az átjárót a drótkerítésnél. No kutya pajtást ugyan nem, de egy rémült macskát annál inkább találtunk, aki hátán felálló szőrrel rohant fel a

legközelebbi fára, s onnan nézett le ránk bős tekintettel. Mi meg arra gondoltunk Bogival, hogy akkor szépen körülnézünk itt is, találtunk szép veteményest, virágokat, igazán ízlésesen volt elrendezve ott minden. Kijöttek a házból, hát rohantunk eléjük, hogy bemutatkozzunk, hogy mi vagyunk itt az új lakók a szomszédból, de ahelyett, hogy szépen elbeszélgettek volna velünk, esetleg megkínáltak volna bennünket valami vendégváró falattal, rohantak a gazdinkhoz, hogy „ A kutyák átjöttek hozzánk!” Gazdánk is ahelyett, hogy elmagyarázta volna, hogy mi olyan ebek vagyunk, akik ismerik az illetet, leszidott bennünket, hogy hogy gondoltuk mi ezt, hogy átszökünk a kerítésen, s még a veteményest is összetapossuk. No most akkor tegyetek igazságot ti kedves olvasóim, jól tettük, hogy átmentünk bemutatkozni, vagy sem. Diót azért csentünk haza a szánkban, szép fával büszkélkedhetnek, s azóta is ami átesik hozzánk a lelógó ágról a mi kedvenc csemegénk.

Elköszönök most, remélem, hogy ismét taníthattam nektek valami hasznosat rólunk kutyákról!!

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit